

παλαμάρι

παλαμάρι, το, ουσ. [*<*τουρκ. *palamar* *<*ιταλ. *palamaro*, πιθανόν από το αρχ. παλάμη]. **1.** χοντρό σκοινί που χρησιμοποιείται για να προσδένεται η πρύμνη του πλοίου στην προβλήτα: «πήρε το παλαμάρι, που του πέταξε ο ναύτης απ' το πλοίο, και το 'δεσε στην προβλήτα». Συνών. *κάβος (3) / караβόσκοινο / πρυμάτσα*. **2.** το διπλάρωμα γυναίκας από άντρα και το πέρασμα του χεριού του γύρω από τους γλουτούς της: «τα μεσημέρια την αράζει στη στάση του λεωφορείου που έχει συνωστισμό, γιατί είναι ό,τι πρέπει για παλαμάρι». Από παρομοίωση του χεριού γύρω από τους γλουτούς της γυναίκας με το παλαμάρι, που περιτυλίγεται σε κάποιο στήριγμα προκειμένου να συγκρατήσει τη βάρκα ή το πλοίο. **3.** (στη γλώσσα της αργκό) ρολόι με αλυσιδίτσα που μπαίνει στο τσεπάκι του γελέκου ή στην τσέπη του παντελονιού με την αλυσιδίτσα να κρέμεται έξω: «κάθε τόσο έβγαζε το παλαμάρι απ' το τσεπάκι του γελέκου του και κοιτούσε την ώρα». **4.** μεγάλο και χοντρό πέος: «ποια γυναίκα τολμάει να πάει μαζί του μ' αυτό το παλαμάρι που κουβαλάει!»·

- *ρίχνω παλαμάρι*, (στη γλώσσα της αργκό) πείθω κάποιον να κάνει κάτι που με ευνοεί ή με συμφέρει: «έριξε παλαμάρι στον τάδε και πήρε τα λεφτά που του χρειαζόνταν».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας